

Ante je bil pred vrati. Ali komaj se je dotaknil s sklepom vrat, že so se mu hipno odprla, in pred njim je stala presrečna Anda in za trenutek strmela vanj, gledala v njegovo ponosno čelo, nekoliko pordelo lice in zavestno oko. Lacinger je nastopil prvič v življenju zares ponosno, samozavestno; dosegel je sam iz sebe prvi sad, dovršil študije izborna in danes je bil pri sijajni promociji odlikovan z doktorsko diplomom in od cesarja samega je dobil prekrasen briljantni prstan: bil je promoviran „sub auspiciis imperatoris“. Kako je burilo v njem, kako kipelo in mu dvigalo glavo, ko je govoril pred najvišjo inteligenco duhoviti in temeljiti govor, ko mu je ta inteligenca navdušeno zaploskala, ko so se mu klanjali in častitali, in ko je zažarel briljant na njegovem prstu, tedaj je takisto zažarelo v njegovi duši in samozavestno si je častital sam: češ, to sem sam iz sebe! In kot tak je stal pred Ando — ne več dijak, ne več se boreč za kruh in s skrbjo gledajoč v bodočnost — ne, bil je mož, ki je priveslal v pristan, kjer se mu ne bo treba bati za kruh, kjer bo lahko brezskrbno vedel v svoj dom — družico življenja.

Andi se je zdel danes Ante ves preroben, vzvišen, da se mu skoro ni upala bližati s tisto preprostostjo, kakor sicer. Gledala ga je in gledala, pokopavala celo svoje bitje vanj, in zdelo se ji je, da gine vsa njena oseba, duša in srce se potaplja v Lacingerja.

Izpregovorila je prva mati, ki se je približala Antetu, govorila malo in težko — a v rosi njenih očij je bral Ante vse, kar mu je to srce želelo in voščilo. Tudi Andi je neostajalo besedij. Neizmerna sreča ji je ovirala jezik in govorilo je le srce, kipeče od radosti. Oklenila se ga je z vso strastjo ženskega srca, katero ljubi istinito, usta so samo ponavljala „moj Ante“, in mehko se ji je odzval takisto srečni Lacinger: „Moja Anda“.

In sivolasa, upognjena mati je dvignila veli roki, iz duše ji je priklopela vroča molitev, pred njo sta klečala presrečna zaročenca, nanju pa je rosil sveti materinski blagoslov. — —

Nekaj dnij je še ostal Lacinger na Dunaju, obhajal s tovariši slovesno razhodnico, nato je odšel domov, da dobi čimpreje službo in se potem vrne po Ando, od katere ga poslej ne bo ločilo drugega kakor smrt.

(Dalje.)

Mrtvaški zvon.

Mrtvaški zvon, kakó tesnó
srcé ob glasih býje tvojih!
Nekdó je zopet mir dobil
po huđega življenja bojih.

A jaz, Adamov bedni sin,
po grudi zemeljski še hodim,
od hrepenenja silno gnan
za svetlo veščo sreče blodim.

In kadar menim, da pred njó
stojim, držim jo že očaran:
odmakne hipno se očém,
in spet strmim za njo, prevaran.

Takó prirode čile vzduh
v najlepšem petju, duhu plava.
A mrzla dahne vanj jesen,
umolkne spév, zbeži vonjava.

Mrtvaški zvon, kakó tesnó
srcé ob glasih býje tvojih!
Nekdó je zopet mir dobil,
a v prsih ni pokoja mojih.

Vendar le poj, oznanjaj smrt
in pokoj mi iz srca jémli!
Saj bodeš tudi pel nekoč,
ko pokoj najdem v črni zemlji.

Anton Medved.